

[Normann Andersen]

den. Jeg vil gerne høre, om ministeren er enig med mig i denne vurdering.

På strækningen syd for hofde Q må der altså sættes kraftigt ind. Foranstaltninger skal ifølge redegørelsen betales af staten, amtskommunen og kommunerne i fællesskab. Nu er jeg imidlertid bekendt med, at ministeren under forhandlingerne med Ringkøbing amt og dets kommuner tilbød at lade staten afholde udgifterne på en ca. 3 km lang strækning syd for hofde Q, hvis amtsrådet og kommunalbestyrelserne i øvrigt ville have tilsluttet sig ministerens forslag. Denne tilslutning opnåedes imidlertid ikke, men sagen er for så vidt ikke slut med denne redegørelse. Ministeren tænker sig, at amtsrådet og kommunalbestyrelserne næppe vil undslå sig for at være med til at bidrage til kystens beskyttelse, hvis folketingets flertal har givet sin tilslutning til de af ministeren foreslåede principper. Det kan jeg heller ikke tro, men jeg vil alligevel spørge ministeren, om han er villig til under den ny forhandling med de stedlige myndigheder at genoplive sit kompromisforslag om, at staten afholder udgifterne på den omhandlede 3 km lange strækning. Jeg finder, at problemet er så specielt, at meget taler for denne løsning.

Af redegørelsen fremgår, at der på denne strækning og på nordre Thorsmindetange skønnes at skulle anvendes 6 mill. kr. til engangsforanstaltninger i de nærmeste år og 5,8 mill. kr. i årlig udgift til kystfodring. Kan ministeren sige, hvor stor en del af disse tal der falder på den nævnte 3 km lange strækning?

Jeg finder det lidet tilfredsstillende, hvis det skal vise sig nødvendigt at gennemføre en lovgivning alene for at tvinge Ringkøbing amtskommune og kommunerne til at deltage økonomisk i kystsikringen, når det i øvrigt har været muligt at forhandle sig igennem på den øvrige strækning.

Den fælles vilje, som foreligger såvel syd som nord for Ringkøbing amtskommune, må efter min opfattelse gøre indtryk i Ringkøbing amtskommune. Jeg vil her opfordre amtsrådet og kommunalbestyrelserne til at indtage en noget mere solidarisk holdning. Til gengæld vil jeg lægge et godt ord ind hos ministeren for, at staten påtager sig den fulde udgift på den nævnte 3 km lange strækning syd for hofde Q.

Den frygt for fremtiden, der med mellemrum kan gribe befolkningen på de mest udsatte steder på den jyske vestkyst, kan Ringkøbing amtsråd og primærkommunerne i amtet mildne ved at opgive deres hidtidige noget stejle holdning. I fællesskab kan vi gøre fremtiden mere tryk for de mennesker, der bor de udsatte steder.

Jeg håber og tror, at vi hurtigt kan og vil finde frem til en fornuftig løsning af dette for vestkysten så store problem. Staten er og vil fortsat være inde i billedet, og skulle der opstå helt ekstreme problemer ud over de eksisterende, kan der vel altid tales om løsninger også af sådanne.

Burgdorf (KF):

Det forekommer mig at være særdeles fornuftigt, at vi får en debat om det meget alvorlige og væsentlige spørgsmål, som sikring af vores vestkyst er. Ministeren har i den anledning begået en redegørelse, og det er for så vidt også udmærket. Jeg synes blot, konklusionen mangler lidt i klarhed, men den kan vi måske få under og efter debatten.

Det er jo en kendsgerning, at havet i årtusinder har været henholdsvis det danske folks forbundsfælle og ven og en farlig fjende og modstander. Havet har trofast båret vore skibe. Store mængder fødevarer er draget op af dets dyb, og utallige er de rekreative glæder, som samme hav har givet os. Men samtidig må der peges på de umådelige skader, som havet har påført os og vort land i form af tab af menneskeliv, husdyr og ejendele, og ikke mindst skal vi minde om tabet af de landområder, som havet i sin grådighed har skyllet bort, når det med mellemrum rejste sig i sin væld.

Ved den sønderjyske vestkyst er i de seneste århundreder snesevis af landsbyer og kirkesogne forsvundet i havet, og hvad bliver der ikke ædt af havet hvert eneste år op langs den jyske vestkyst? Man siger, at op til 10-15 m forsvinder visse steder hvert år, og det forsvinder med både huse og marker i havet. Havets grådighed er umættelig.

Hvad gør vi så ved den kendsgerning? Skal vi på forhånd give op? Det får man - jeg gør i hvert fald - unægtelig indtryk af er ministerens indstilling, når han i redegørelsen siger, at vi rent teknisk intet kan stille op mod havets gnaven af den krumme jyske ryg,